

Ще тъй било, онъй било,
Тази добра, тазъ лоша . . .
А вечеръта, нещешъ ли ти,
Дели Мую спа въ коша.

Спа . . . Комшуларъ, Богъ да пази
Таквозъ спане да спите —
И сега сж месата ми
Кървави отъ торбитѣ. —

«Бре защо пъкъ, че какъ би тъй
Да те слѣтъ тазъ блажа?»
— Тъй биде, а защо биде:
Кажете ми да кажа.

Аллахъ реди, Аллахъ знае . . .
Въ коша станахъ хаджия —
За три дения, деветъ пжти
Бой, пердахъ на сирмия. —

Глави клатятъ комшинитѣ
И чудятъ се на чудо,
Акъла имъ не го хваща —
«Лобутъ — така залудо?!»

Не ги слуша Дели Мую,
А нататкъ пакъ зина:
— День за день, ей дойде зима,
Дойде зима и мина.